

[M. K. Sørensen.]

kommer mig, at ogsaa tredje Klasses Passagerer har Krav paa, at der gøres noget for deres Bekvemmelighed i dette Tog, der er ret stærkt benyttet. De Rystevogne, hvoraf Togstammen bestaar, er saadan, at det er umuligt for nogen at læse eller skrive eller at give sig af med nogen som helst anden Beskæftigelse, naar man er med som tredje Klasses Passager i dette Tog. Derfor vil jeg meget gerne henstille, at man fik bedre Materiel tilvejebragt. En Forandring i saa Henseende vilde i alt Fald blive modtaget med stor Glæde af den store Handelsrejsende-Stand, der findes i Esbjerg, og som hver Morgen, naar de drager ud til deres da glige Gerning, maa benytte dette Tog.

Jeg er blevet gjort bekendt med et uheldigt Forhold med Hensyn til vorø Søfolks Uddannelse. Naar man vil uddanne sig til Styrmand, kræves der, for at man kan faa Lov til at gaa paa Skolen, at man en vis Tid skal have gjort Tjeneste paa eller sejlet med Sejlskibe, men der er nu saa ganske faa Sejlskibe her i Landet; der er saa faa Sejlskibe i det hele taget; deres Tal indskrænkes; de bliver færre og færre Aar for Aar. Og nu kommer de unge Mennesker og beklager sig over, at de ikke kan faa Hyre paa Sejlskibene; de maa gaa og vente adskillig Tid for i det hele taget at kunne faa den Uddannelse paa Sejlskibe, som kræves af Loven, for at de kan faa Lov til at møde til Skoleuddannelse for at blive Styrmand. Det forekommer mig, at man efter den Udvikling, der er sket paa det Omraade i de senere Aar, maatte kunne se lidt mere, om jeg saa maa sige, fornuftigt paa dette Spørgsmaal og lempe Loven en lille Smule, saaledes at det blev muligt for disse unge Mennesker at opnaa den Sejlads paa Sejlskibene, som man forlanger, de skal have, for at de kan uddanne sig til Styrmand.

Jeg vil gerne til Slutning rette den Henstilling til den højtærede Socialminister, om det ikke var muligt for ham at faa gennemført en Forandring i de Forhold, der angaar de aandsvage Børn, der er anbragt paa Aandsvageanstalterne. Adskillige af disse Børn faar Lov til at rejse hjem fra Anstalterne og besøge deres Forældre i Ferien. Men da man ikke har tilvejebragt Mulighed for, at de kan faa Frirejse paa Statsbanerne, er der nogle af dem, de fattigste af dem, som ikke er i Stand til at aflægge dette Besøg i Hjemmet, hvad de naturligvis alligevel gerne vil. Jeg vil rette denne Henstilling til den højtærede Socialminister, om han ikke kunde søge at faa en

Bevilling optaget, hvorved det bliver muligt ogsaa i Fremtiden at lade disse Børn rejse frit paa De danske Statsbaner, naar de kan faa Lov til af den Anstalt, hvor de er anbragt, at tilbringe Ferien i deres Hjem. Derved vilde i Virkeligheden, tror jeg, et Krav fra disse Børn blive imødekommet, og jeg tror, det vilde glæde mange af dem, som paa Forhaand jo maa siges at høre til Samfundets mest ulykkelige. Jeg henstiller altsaa dette til Socialministerens villige Overvejelse.

Nørskov: I Aarene før Verdenskrigen blev der bygget en Del Kirker her i Landet, særlig i Hedeegne, hvor der havde fundet en stor Opdyrkning Sted, saaledes at der var skabt Betingelser for Oprettelse af nye Hjem. Der blev ogsaa bygget en Kirke paa Grathe Hede, men da Egnen var fattig, blev der, trods Beboernes Offervillighed, ikke Raad til at forsyne Kirken med et Taarn. Tanken om at faa et Taarn ved Grathe Kirke har imidlertid aldrig været opgivet, og man faar Respekt for Befolkningens Arbejde for og Offervillighed med Hensyn til at skabe en smuk Kirke, naar man hører, at det er lykkedes paa denne fattige Hedeegn at indsamle ca. 6 700 Kr. Denne Sum var dog ikke tilstrækkelig til at bygge et Taarn for, og Menigheden søgte derfor Staten om et Tilskud paa 6 000—8 000 Kr.; en Deputation fremførte sidste Vinter Ønsket overfor daværende Kirkeminister Bruun-Rasmussen og daværende Finansminister N. Neergaard. Da det var saa langt hen paa Aaret, kunde Bevillingen imidlertid ikke komme paa Finansloven for 1929—30, men de to højtærede Ministre stillede i Udsigt, at der vilde blive optaget en Bevilling paa Finanslovsforslaget for 1930—31. Senere hen havde Deputationen Foretræde for det ærede Finansudvalg, og jeg tror nok, jeg tør sige, at Deputationens Ordfører, Fru Provstinde Larsen, talte sin Sag saa godt og djærvt oppe i Finansudvalget, at sikkert alle dettes Medlemmer var villige til at yde denne Bevilling paa 6 000—8 000 Kr. Senere har vi jo skiftet Regering, og paa mit Raad henvendte Fru Provstinde Larsen sig i Sommer baade til den højtærede Kirkeminister og til den højtærede Finansminister. Ikke desto mindre er der nu kommet et blankt Afslag paa denne Anmodning, hvad der har været en stor Skuffelse derude paa Egnen, idet Befolkningen har troet, at den socialdemokratiske Regering netop vilde være særlig ivrig til at fremme Byggeværksomheden for derved at afhjælpe Arbejdsløsheden. Men selv om Regeringen og